

Motivated

SIZE İLHAM VERECEK BİR DERGİ

OLDUĞU GİBİ

Yalnızca kendimiz olmak
sevilmemiz
için yeterlidir

Sevgi Engelleri

--Ve bunların üstesinden
gelmek

Sevgi...

...budur ve daha fazlası

Sayı 10

Sevgi Uğultusu.....	3
Esas Önemli Olan “Sevdiğim sensin”.....	3
Olduğu gibi Yalnızca kendimiz olmak sevilmemiz için yeterlidir.....	4
Beverly Adında Bir Melek Sevgi acı çekmeğe değer mi?.....	6
Bunu Benden Bekliyordu.....	7
Sevgi... ...budur ve daha fazlası.....	7
Sevgi Engelleri --ve bunların üstesinden gelmek.....	8
Dikkate Değer Sözler Sevgi üzerine.....	12

Lütfen bizle irtibat kurunuz:

F.E.S.
MBE 101 Spring Giz Plaza No. 7
Maslak 80670, İstanbul

Email:
motivated@oasiscreations.net

Web Sitemizi Ziyaret Edin:
www.oasiscreations.net

Sayı 10
© 2005 Motivated
Her Hakkı Mahfuzdur

Sevgi hayatın en tatlı gizemlerinden biridir. Bazen biraz uçuk, bazen gerçekçi, bazen fırtınalı ve ateşli veya bazen de hassas, sessiz ve derindedir. Asla paha biçilemez, ama aynı zamanda herkese bedavadır. O, çok güzel ve çok özel evrensel deneyimdir. Birçok yüzeyinden güzellikler yansıyan – her biri özel fakat hepsi de bir bütünün parçası – ışıltılı bir elmas gibi parıldayan bu gizemli, sihirli, harika şey sevgidir. Anne ve çocuğun yüzünde görülen – sözlerin ötesindeki karşılıklı hayranlıktadır. Kızı veya oğlu uzaktan dönen ana babanın, onları kucaklarken yüzündedir. Birbirlerinin gözlerinde ve rüyalarında kaybolan iki aşığın yüzlerindedir. Özürlülere, evsiz ve yoksullara bakanların yüzlerindedir. Arkadaş veya yabancı, başkalarını düşünen ve iyilik yapmak için zaman ayıran herkesin yüzündedir.

Ne zaman sevgi gösterildiğine tanık olsak Allah’ın sevgi dokunuşunu hissederiz.

Bu birkaç sayfanın her şeyi değiştireceğini iddia edemeyiz, fakat Motivated dergisinin bu sayısındaki makalelerin kalbinize dokunmasını ve karşılık beklemeyen, kendi çıkarını düşünmeyen, cömert, ayırım gözetmeyen ve hiç tükenmeyen, o özel çeşit sevgiyle doldurmasını dileriz.

Eğer her birimiz bu çeşit sevgiyi yaşama geçirmek için içtenlikle gayret gösterirsek, bu dünyayı değiştirebilir! Belki bütün dünyayı bir gecede değiştiremeyiz, fakat çok geçmeden kendi dünyamızı – kendi hayatımızı ve dokunduğumuz hayatları değiştiririz.

İçten sevgi harekete geçtiği zaman mutlaka bir fark yaratır!

Sevgi Uğultusu

--Keith Phillips'den
tekrar

Belediye otobüsü zayıf cılız iki hanımı almak için durdu. Sürücü birincisine elini vererek çıkmasına yardım etti, sonra aşağı atladı, gülümseyerek daha zayıf olana kolundan destek vererek otobüse binmesine yardım etti.

Biletçi bilet kesmek için geldiğinde, yaşlı bayanların aslında ters yöne gitmek istedikleri anlaşıldı. Sürücü, hiç yılmadan, otobüsü durdurdu ve hanımların otobüsten inmesine yardım etti, onları karşıya geçirdi ve doğru yönden bir otobüs gelmesini bekledi. İlk otobüsteki insanlar beklemek zorunda kaldılar. Otobüs gelirken, ilk otobüs sürücüsü işaret ederek onu durdurdu ve yeniden iki yaşlı hanımı otobüse bindirdi.

Geriye kendi otobüsüne dönmesiyle bir alkış tufanına tutulması bir oldu. Otobüs duraktan ayrılırken bütün yolcular daha mutlu görünüyordu.

Biraz önceki sessizlik ve soğukluğun yerine şimdi otobüste neşeli bir sohbet uğultusu vardı, çünkü yabancılar birbirine gülümsüyor ve çene çalıyordu.

Carl bir sabah arabasıyla işine giderken, bir başka arabayla çamurlukları çarpıştı. İki arabada durdu, diğer arabayı kullanan bayan sürücü hasarı kontrol etmek üzere arabadan indi. Kadın çok endişelenmişti. Kabahat onundu, kabul etti, arabası yeniydi – galeriden çıkalı daha iki gün olmamıştı. Şimdi kocasına ne diyecekti?

Carl anlayışlıydı, fakat işlem yapılması için ehliyet ve ruhsat gerekiyordu. Kadın, torpido gözündeki zarfta duran belgeleri almak için uzandı.

Zarftan çıkan ilk kağıdın üzerinde kocasının hemen fark edilen kendine özgü el yazısı gözüne çarptı, şunlar yazıyordu: "Sevgilim, bir kaza durumunda, lütfen unutma benim sevdiğim sensin, araba değil!"

--Paul Harvey'den uyarılama

"SEVDİĞİM
SENSİN!"

ESAS
ÖNEMLİ
OLAN

Olduğu Gibi

**Yalnızca
olduğumuz
gibi
sevilmemiz
için yeterlidir**

Abbie Blair 1960 yıllarında sosyal hizmet görevlisiydi. Bir keresinde gerçekleştirdiği bir evlat edinme vakası vardı ki, ömür boyu asla unutamayacaktı. Hikayeyi Abbie'den dinleyelim.

Freddie'yi ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Bakıcı annesi onu, kendisiyle tanışmam ve evlat alabilecek bir aile bulmam için çalıştığı evlat edinme bürosuna getirmişti. Portatif bir çocuk parkının içinde duruyordu ve bana bütün dişlerini göstererek gülümsedi. Ne kadar güzel bir bebek diye düşündüm.

Bakıcı annesi, onu kucağına aldı. Freddie için bir aile bulabilecek misiniz?

O zaman gördüm. Freddie kolsuz olarak dünyaya gelmişti.

“Çok akıllı. Daha dokuz aylık olmasına rağmen şimdiden yürüyor, konuşuyor.” Onu öptü. “Bn. Blair’e kitap de Freddie.”

Freddie bana gülümsedi ve başını bakıcı annesinin omzuna sakladı. “Hadi Freddie, yapma böyle,” dedi. “Çok sokulğandır,” diye ilave etti. “Çok tatlı bir çocuktur, çok! Freddie bana kendi oğlumun o yaşlardaki halini hatırlattı, aynı koyu renk saçlar, aynı kahverengi gözler.

“Onu unutmazsınız değil mi Bn. Blair?”

“Unutmam.”

Üst kata çıktım ve hazırlanmış olduğum, “Yerleştirilmesi Zor” listesinin son kopyasını çıkardım:

Freddie on aylık bir oğlan. Kahverengi gözlü ve kahverengi saçlı. Anne babası, o bir aylıkken trafik kazasında ölmüşler. Freddie kolsuz olarak doğmuş, ama bunun dışında sağlıklı bir çocuk. Bakıcı annesi üstün zeka belirtileri gösterdiğini düşünüyor, şimdiden yürüyor ve birkaç kelime söyleyebiliyor. Freddie sıcak, sevecen bir çocuk ve evlat edinilmeye hazır. O hazır, diye düşündüm. Fakat onun için hazır olan

Abbie Blair'den uyarlanmıştır

kim?

Harika bir yaz sonu sabahı saat ondu ve ajans çiftlerle doluydu – görüşmeler yapan çiftler, bebeklerle tanışan çiftler, yeni kurulan aileler. Bu çiftler hemen her zaman aynı düşünürler: Mümkün olduğu kadar kendilerine benzeyen bir çocuk, mümkün olduğu kadar küçük bir çocuk – ve en önemlisi sağlık sorunu olmayan bir çocuk.

“Eğer biz onu aldıktan sonra bir sağlık sorunu çıkarsa,” derler, “o artık bizim aldığımız bir risk, bütün diğer anne babalar gibi. Ama daha baştan sağlık sorunu olan birini almak – bu çok fazla.”

Onları kim suçlayabilir ki?

Freddie’ye bir aile bulma konusunda yalnız değildim. Yeni bir çiftle tanışan her sosyal hizmet görevlisi aynı umutla işe başlıyordu: Belki bunlar Freddie içindir. Fakat yaz bitti, güz geldi, Freddie ilk yaş gününde bizimleydi.

“Freddie çok büyük,” dedi Freddie, kahkaha atarak. “Çok büyük.”

Sonra onları buldum.

Her şey her zamanki gibi başladı – kutumda özel olmayan bir dosya, yeni bir kayıt, yeni bir “Ev Araştırması”, çocuk sahibi olmak isteyen iki insan. Onlar Frances ve Edwin Pearson idi. Frances 41, Edwin 45 yaşındaydı. Frances ev kadını, Edwin Kamyon şöförüydü.

Onları görmeye gittim. Bol güneşli ve eski ağaçlarla dolu bir bahçenin içindeki ufak beyaz bir evde yaşıyorlardı.

Beni ikisi birden kapıda karşıladı, hem can atarak, hem de korkarak.

Bn. Pearson dumanı tüten kahve ve fırından yeni çıkmış kurabiyeler ikram etti. Koltukta önümde birbirlerine sokularak el ele oturdular. Bir müddet sonra Bn. Pearson söze başladı: “Bugün bizim evlilik yıldönümümüz. On sekiz yıl.”

“İyi yıllar.” Bay Pearson karısına baktı. “Bir de...”

“Evet,” dedi karısı. “Bir de... Her zaman o bir de.” “Etrafındaki tertemiz odaya baktı. “Fazla temiz,” dedi. “Anlatabiliyor muyum?”

Kendi oturma odamı düşündüm, üç çocuğumla. Şimdi genç oldular artık.

“Evet,” dedim. “Anlıyorum.”
“Sizce biz çok mu yaşlıyız?”
Gülümsedim. “Hiç sanmıyorum,” dedim.

“Biz de sanmıyoruz.”

“Hep bu ay olacak, önümüzdeki ay olacak diye düşünüyorsunuz,” dedi Bay Pearson. “Kontroller, tahliller, bir sürü şey. Tekrar tekrar. Fakat bir türlü olmadı.. Durmadan ümit etmeye devam ediyorsunuz, bu arada da zaman akıp geçiyor işte.

“Daha evvel evlat edinmeye çalıştık,” dedi Bay Pearson. Bir ajans dairemizin çok küçük olduğunu söyledi, onun üzerine bu evi satın aldık. Başka bir ajans yeterli para kazanamadığını söyledi. Artık bu işin bittiğine karar vermiştik, fakat bir arkadaşımız sizden söz etti ve biz de son bir kez denemeye kara verdik,” dedi.

“Buna sevindim,” dedim.

Bn. Pearson gururla kocasına baktı. “Seçme şansımız olabilir mi?” diye sordu. “Kocam için bir oğlan?”

“Bir oğlan bulmaya çalışırız,” dedim. “Nasıl bir oğlan?”

Bn. Pearson güldü. “Kaç çeşit var ki? Yalnızca bir oğlan! Kocam çok atletiktir. Lisedeleyen futbol oynardı – basketbol da oynardı, atletizm yaptı. Bir oğlan iyi olurdu.”

Bay Pearson bana baktı. “Biliyorum kesin bir şey söyleyemezsiniz,” dedi, “fakat en yakın ne zaman olabilir diye bir fikir verebilir misiniz? O kadar uzun zaman bekledik ki.”

Duraksadım. Bu soru her zaman sorulur.

“Önümüzdeki yaz belki,” dedi Bn. Pearson. “Onu plaja götürürdük.”

“O kadar geç mi?” dedi Bay Pearson. “Elinizde hiç çocuk yok mu?”

(Devamı 10. sayfada)

Kanser hastanesinde ziyaret ettiğim çocuklardan biri daha yeni öldü. Ölümünün acılarını dindirdiğini ve onun şimdi cennette olduğunu biliyordum, fakat yine

Esas mesele onların yaşayacak veya ölecek olmaları değil, daha çok benim onları sevmek için yaşayıp yaşamayacağım.

pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlıyordum ve bu iplik koptuğu zaman üstesinden gelebilirdim. Benden önceki gönüllüler, sevmeye başladıkları çocuklar öldüğü için çalışmayı bırakmışlardı. Fakat ben güçlüydüm. O kadar etkilenmezdim.

Fakat, işte şimdi burada, iki gözüm iki çeşme ağlıyordum. Belki Beverly bir melekti, bu dünya için çok iyiydi, o yüzden kanatları ona hepimizden önce verilmişti. Sanki bu dünyanın kötülükleri ona hala değmemişti ve gittiği zaman geride kalan sevdiklerinin acı çektiğini bilemeyecek kadar da masumdu.

Hiçbir anlamı yoktu. Ne Beverly için, ne de hayatları kısa kesilecek diğer – yüzlercesi, binlercesi, milyonlarcası için. Şu hayatta yaşayacak çok az şeyleri kalmış bu küçük canlılara emek vermekle zamanımı mı harcıyordum? Eğer varoluşları bu kadar kısa vadeli ise, benim onları sonsuza kadar yaşayacaklarmış gibi sevmem doğru bir şey miydi?

Sevgi acı çekmeğe değer mi?

Adında Bir Melek Beverly

de yedi yaşındaki Beverly en sevdiğimden biriydi. Gerçekten de, çok hasta gibi görünmüyordu. Saçları dökülmemişti ve diğerleri kadar zayıf değildi. Her Perşembe saat onda, Beverly oyun salonunda, sanat dersimizin başlamasını beklerdi, o anların değerini nasıl bilememişim.

Bugün orada yoktu, ve bir daha asla olmayacak.

Bana sürekli, “Sakin çocuklara bağlanma,” derlerdi. Fakat ben dayanabileceğimi düşünerek bunu hep kulak arkası ettim. Hayatlarının

Kendime bu soruları sorarken şaşırtıcı bir sonuca vardım: Yarınları bu kadar belirsiz olduğu için, her gün önemlidir. Her an önemlidir. Esas mesele onların yaşayacak veya ölecek olmaları değil, daha çok benim onları sevmek için yaşayıp yaşamayacağım.

Bu işin parlak bir yanı yok. Her seferinde bir başka genç yaşamın kayıp gittiğini görmek bana acı verecek biliyorum Kaybedecek olsam da, yeniden birini çok sevip bağlanacağımın kaçınılmaz olduğunu da biliyorum.

Evet bu işin parlak bir yanı yok fakat huzuru var. Eğer insanların kalbine sevgiyle dokunabilmiş ve yanlarında götürebilecekleri bir sevgi anısı verebilmişsem – ister bu dünyada olsunlar

ister diğer dünyada – o zaman en önemli olanı yapmış olmanın huzurunu duyuyorum.

Beverly yedi yıl yaşadı. Ben belki yetmiş yaşına kadar yaşarım, balki de daha fazla. Bilmiyorum. Kimse bilmez. Ölümün kime ne zaman geleceği belli olmaz. Ama her ne olursa olsun, cennete gittiğimde her ne görürsem göreyim, bir yüz var ki beni şaşırtmayacak. Artık acının ve gözyaşının ve ölümün olmadığı o yerde, bir meleğin güzel yüzü – Beverly adında bir meleğin!

Kazan: N.Y.K. Martine

Bu, Birinci Dünya Savaşı sırasında askere alınan ve aynı bölüğe ayrılmak için başvuran iki kardeşin öyküsüdür. İki kardeş kısa süre içinde cepheye siperlere gönderildiler. O zamanın siper harplerinde, her iki taraf kendi topraklarının cephesi boyunca ağ şeklinde siperler kazar, sonra karşı tarafın siperlerini kuşatma altına alırdı. Arada sırada iki taraftan biri düşman hattını yarıp geçmek için hücumla geçirdi. Böyle bir saldırı sırasında, kardeşlerden küçük olanı sahipsiz bölgede – iki cephe arasındaki açık ölümcül alan – ciddi şekilde yaralandı. Siperde hala güvende olan ağabey, olanı gördü ve içgüdüsel olarak ne yapması gerektiğine karar verdi. Siperin içinde kendine yol açarak, askerlerin etrafından geçerek yüzbaşının yanına kadar geldi. “Gidip onu getirmeliyim!” diye bağırdı ağabey savaşın gürültüsü bastırarak.

“Bu imkansız!” diye bağırdı yüzbaşı aynı şekilde. “Kafanı bu siperden dışarı çıkardığın anda ölürsün!”

Fakat ağabey kendini yüzbaşının elinden kurtardı, sipere tırmandı ve düşmanın kurşun yağmuru altında, kardeşini bulmak için sahipsiz bölgeye daldı.

Fakat onu bulduğunda, kardeşi ancak şu sözleri fısıldayabildi: “Geleceğini biliyordum!”

O zamana kadar ağabey de ağır yaralanmıştı. Kardeşini kendi cephelerine kadar zorlukla sürükleyebildi, orada ikisi birden siperin içine düştüler.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu yüzbaşı, gözyaşlarını zor tutarak. “Ölürsün demiştim sana!”

“Yapmalıydım!” diye cevap verdi ağabey solgun bir gülümsemeye, “Bunu benden bekliyordu!”

David Fontaine'den tekrar

SEVGİ...

inanmaktır,
güvenmektir,
yardım etmektir,
cesaret vermektir,
sırdaşlıktır,
paylaşmaktır,
anlayıştır,
umursamaktır,
dua etmektir
ve vermektir.

...böyle bir şeydir
ve daha ötesi

Sevgi iletişimdir.

Sevgi bir heyecandır.

Sevgi çok güzeldir, canlıdır, hayat doludur, ve sıcaktır.

Sevgi her zaman daha iyiye doğru gider.

Sevgi insanlığın en büyük ihtiyacıdır, onun için...

Sevgi insanlığa verilen en büyük hizmettir.

Sevgi manevidir, fakat uygulamayla gösterilir.

Sevgi harekete geçirildiğinde görülür.

Sevgi düşünceli olmaktır.

Sevgi hep vardır. Saati, günü yoktur.

Sevgi her zaman bir yol bulur.

Sevgi her şeyini vermektir.

Sevgiye paha biçilemez.

Sevgi kendisinin ödülüdür.

Sevgi kimseyi incitmemektir.

Sevgi diğerlerinin mutluluğunu kendininkine tercih eder.

Sevgi bir başkasına yardım etmek için acı çekmeyi seçer.

Sevgi bütünüyle fedakarlıktır.

Sevgi asla boşa gitmez. – Etkisi er veya geç mutlaka görülür.

Sevgi sonsuzdur.

Sevgi Engelleri

—ve bunların üstesinden gelmek

Yazan: Shannon Shayler, uyarlama

Madem ki hem evde hem işyerinde etrafımızdakilere sevgi ve ilgi göstermekle çok iyi sonuçlar alabiliyoruz ve madem ki bu uygulama içerisinde kendimiz de çok şey kazanabiliyoruz, o zaman neden sevgimizi ve ilgimizi daha fazla göstermiyoruz? Bir çok neden olabilir elbette, fakat hepimizin karşısına sıkça çıkabilen bazı engeller vardır, bunlar...

Korku:

İnsanlara karşı girgin davranmamızı engelleyen baş nedenlerden biri, içimizin derinliklerinde bir yerde gizlenen o çok hassas küçük sinir olmalıdır ki, onun yüzünden çoğumuz incinmemek için elimizden gelen hemen her şeyi yaparız. Görüldüğü kadarıyla, hepimiz büyük çoğunlukla sevdiğimizizi ve ilgi duyduğumuzu göstermeyiz, çünkü bunun geri tepmesinden korkarız. Reddedilmekten korkarız ve bu bizim başkalarının hakkımızda ne düşündüğüne fazlasıyla önem vermemize neden olur. Belki birisi çok bilmiş olduğumuzu düşünür. Belki içten davranmadığımızı düşünürler. Belki çıkarımız olduğunu düşünürler. Belki istemedikleri halde onları karşılık vermek zorunda bırakabiliriz.

İşte bütün bu korkuların üstesinden nasıl gelebiliriz? – Trampelen korkusunu yenme yöntemiyle; yani dalıvererek!

Çok meşgul olmak:

Eğer bir günlüğüne hayatın her kesiminden insanları gözlemleyebilseydik ve onların sevgi veya minnettarlık göstermek için kaçırdıkları her fırsatı not edebilseydik ve daha sonra onlara nerede hata yaptıklarını ve bu konuda ne düşündüklerini sorsaydık, çoğu büyük olasılıkla sadece çok meşgul olduğunu söylerdi.

Son birkaç nesildir dünyanın hızı muazzam şekilde arttı ve hemen hemen herkes ilerlemek, durumunu korumak veya yetişmek için büyük baskı altında – genellikle hayattaki esas önemli şeyleri feda etme pahasına. Üst üste yapılan anketler, insanların ailelerinden ve arkadaşlarından kaynaklanan sevgiye, desteğe, amaca, başarmış olmanın verdiği hazza, maddi başarıdan çok daha fazla önem verdiğini ortaya çıkarmıştır, ancak aynı anketler, aynı insanların aileleri ve arkadaşları ile yeteri kadar zaman geçiremediklerinden şikayet ettiklerini de ortaya çıkarmıştır.

Çözüm basittir, fakat uygulaması her zaman kolay olmayabilir: Eğer bu öncelik ise, o zaman buna öncelikmiş gibi davranmalıyız. Her sabah ve gün boyunca insanları maddi kazançtan veya işleri yoluna koymaktan daha öne alacağımızı kendimize hatırlatmalıyız. Karşımıza çıkan herkesle kurduğumuz iletişimim olumlu olmasına gayret göstermeliyiz. Bu genellikle bir gülümseme, bir iltifat veya anlayış belirten bir sözcükten fazlasını gerektirmez – ve bu da doğal olarak yaptığımız işi engellemez veya daha az iş çıkarmamıza neden olmaz. Hatta, belki de işlerimiz daha kolay yürür ve çok daha az stres yaşanır. Çok geçmeden, biz bir odaya girdiğimizde insanların yüzünün aydınlandığını görürüz ve o gülümsemeler, iltifatlar ve nazik sözler bize geri döner. Üstelik birisinin gününü, işini

veya hayatını olumlu yönde etkilemiş olduğunuzu bilmenin verdiği hoşnutluk da cabası – ve bu da gerçekten bir başarıdır!

Bencillik:

Eğer insanlara ve olaylara, Allah'ın bakmamızı isteyebileceği şekilde bakmayı öğrenebilseydik, ve sonra ona göre davranabilseydik, bazı şeyleri ne kadar farklı yapardık! “Vermek almaktan daha büyük mutluluktur,” diyen özdeyişi duymayan yoktur. Prensipte bunu çoğumuz onaylarız, fakat bu da “söylemesi yapmasından kolay” olan durumlardan biridir.

İşte inanç burada devreye giriyor. Eğer bu özdeyişe gerçekten inanıyorsak, ona göre davranırız – mantığımızı ve etrafımızdaki dünyanın yöntemlerine aykırı olsa bile. Bunu yaptığımız zaman, kendinden çok başkalarını düşünenler için ayrılmış sayısız ve benzersiz ödülleri kazanırız. Hemen anında maddi biçimde bir şey ödül olmayabilir belki, fakat asla pişman olmayız. Er veya geç fedakarlık gibi görünen şeylerin bile aslında fedakarlık olmadığını görürüz. Bunlar günün birinde çok büyük kar getirecek yatırımlardır.

İçli dışlı olmak:

Çiftlerin çoğu “iyi günde kötü günde,” diye söz verirken, o sihirli anın mutluluğundan gözleri kamaştığı için, birlikte hayatlarının sadece sürekli iyiyi gideceğini düşünürler. Yeni anne babalar, bebeklerinin gözlerinin içine bakarak, onları asla üzmeceklerini ve hayal kırıklığına uğratmayacaklarına söz verirler. Doktorlar, hemşireler, öğretmenler, yardım kurumlarında çalışanlar hayatlarını başkalarına yardım etmeye adanmışlar. Aileleri, arkadaşlıkları ve diğer her güzel birlikteliği sıkı sıkıya bağlayan, sadakat yeminleri ettiren bu kuvvetli güç – sevgidir! Neden öyleyse evli çiftler didişip dururlar? Neden anneler dırıldır eder, beğenmez ve sabırsız davranır? Neden arkadaşların arası açılır? Neden cömertçe hizmet etme hevesi kaybolur?

Bunun sorumlusu genellikle yüz göz olmaktır. Zaman geçtikçe, en yakın olduğumuz insanlarla çok tanıdıklaşırız, teklifsizleşiriz ve onların değerini bilmemeye ve gerektiği gibi davranmamaya başlarız. Günlük hayatın yorgunlukları, yıpratmaları yüzünden bir zamanların çok değerli beraberliğinin parlak yeniliği solmaya başlar. Herkesin kusurları görünmeye başlar. Monotonluk baş gösterir. Bir zamanların nimetleri yük olmaya başlar.

Tanıdık geliyor mu? Artık gidişatın yönünü değiştirmenin zamanı gelmiştir. Bunun için bilinçli bir çaba sarf etmek gerekir ve bu kolay olmayabilir, özellikle de sorun eğer uzun zamandır sürüyorsa, fakat yapılabilir. Sahip olduğumuz şeyleri düşünebiliriz ve kendimize diğer kişinin bize en başta çekici gelmesini sağlayan şeyleri hatırlatabiliriz. Sonra kendimizi onun yerine koyarak kendimize aynı soruyu sorabiliriz. Karamız herhangi bir ilişkiye parlaklığını yeniden kazandırmanın en çabuk ve en kesin yolu, önce kendi yarımızı parlatmaktır. Biz kendimiz başlangıçta ortaya koyduğumuz kişi olmaya gayret gösterdiğimizizde ,diğer taraf büyük ihtimalle doğrudan hatırlatmaya gerek kalmadan aynısını yapmaya başlayacaktır.

Kızgınlık:

İnsanlar arasında hemen her şeyden daha çabuk duvar örebilen şey kızgınlıktır ve çoğunlukla çok önemli olmayan konulardan başlar. Birisi bizi incitecek veya bize ters düşecek bir şey yapar ve biz ona güceniriz. Bu ilk tuğladır. Bir daha yaparlar ve biz ikinci tuğlayı öreriiz. Artık bundan sonra saldırı beklediğimiz için – tuğlalar – hızla artar. Kısa süre sonra sadece o insanı düşünmek bile bir başka tuğla ilave etmek için haklı neden gibi görünür. Çok geçmeden artık o insanı göremeyiz bile. Bütün görebildiğimiz yalnızca bir duvardır. Kızgınlığın en kötü taraflarından bir insanın kendini haklı çıkartmasıdır. “Tamam, ben de mükemmel değilim, bende de kabahat var, ama onun yaptığı affedilir gibi değil!” Fakat kızgınlığa yer verdiğimiz zaman kesinlikle

(Devamı 11. sayfada)

(5. sayfanın devamı)

Bir yerlerde bir küçük oğlan olmalı.”

“Tabi,” dedi bir duraklamadan sonra, “biz ona diğer insanlar kadar çok şey veremeyebiliriz. Çok birikmiş paramız yok.”

“Ama çok sevgimiz var,” dedi karısı. “Ondan çok biriktirdik.”

“Pekala,” dedim ihtiyatla, küçük bir oğlan var. On üç aylık.”

“Ah,” dedi Bn. Pearson, “ne de güzel bir yaş!”

“Bir resmi var,” dedim, çantama uzanarak. Freddie’nin resmini onlara verdim. “Harika bir küçük oğlan,” dedim. “Fakat kolsuz olarak dünyaya gelmiş.”

Sessizce resmi incelediler. Kocası ona baktı. “Ne düşünüyorsun Fran?”

“Kickball,”* dedi Bn. Pearson. “Ona kickball öğretebilirsin.”

(* Kickball: Bir çeşit sopasız, ayakla oynanan beyzbol.)

“Atletizm o kadar önemli değil,” dedi Bay Pearson. “Kafasını çalıştırmayı öğrenebilir. Kolları olmasa da olur. Ama kafasız asla olmaz. Koleje gidebilir. Bunun için para biriktiririz.”

“Oğlan oğlandır,” diye ısrar etti Bn. Pearson.

“Oyun oynaması gerek, ona öğretebilirsin.” Öğretirim, kollar her şey demek değildir. Belki ona kol alabiliriz.”

Beni unutmışlardı. Fakat Bay Pearson belki de haklı diye düşündüm. Evet belki de Freddie ilerde takma kol kullanabilirdi. Kolları olması gereken yerde yumrular vardı.

“O zaman belki onu görmek istersiniz?”

“Başlarını kaldırdılar. “Onu ne zaman alabiliriz?”

“Onu isteme ihtimaliniz var mı?”

“İhtimal mi?” dedi. “İhtimal mi?”

“Onu istiyoruz,” dedi kocası.

Bn. Pearson tekrar resme döndü. “Bizi bekliyordunuz,” dedi. “Öyle değil mi?”

“Adı Freddie,” dedim.

“Güzel bir isim,” diye cevap verdi Bn.

Pearson.

İşte olmuştu.

Elbette formaliteler vardı ve biz günü tespit edinceye kadar yıl sonu tatili gelmişti ve şehrin sokakları boydan boya ışıklandırılmıştı. Her yer pırl pırlıdı.

Pearson’ları bekleme odasında karşıladım. İkisinin de üzerinde biraz kar vardı.

“Küçük oğlunuz geldi,” dedim onlara.

“Haydi yukarı çıkalım ve ben onu size getireyim.”

“Çok heyecanlıyım,” dedi Bn . Pearson. “Ya bizi beğenmezse?”

Elimi koluna koydum.

“Onu getireyim,” dedim.

Hepimiz sevmek isteriz, bir yerimiz olsun isteriz, bizi kucaklamak için bekleyenler olsun isteriz. Bunun en büyük zorluğu, tabi ki, en çok bizim çekiciliğimize bağlı olmasıdır. Eğer güzelsek, eğer yapmamız gerekeni yapıyorsak, eğer birinin beklentilerine uygunsak...eğer, eğer, eğer, o zaman belki bizi severler. Fakat bir çeşit sevgi vardır ki, eşi benzeri yoktur. Güzel görünmemiz gerekmediğini söyleyen, doğru şeyleri söylememiz gerekmediğini söyleyen, doğru yerde olmamız gerekmediğini söyleyen, yeterli paraya ve uygun pozisyona sahip olmamız gerekmediğini söyleyen, “olduğu gibi” seven bir sevgi vardır. Daha çok, yalnızca kendimiz olmak sevilmemiz için yeterlidir. Böyle bir sevginin tek kaynağı Allah’dır. Allah bizi “olduğumuz gibi” sever.

Freddi’nin bakıcı annesi ona yeni giysilerini “giydirmişti. Gür koyu saçları parlıyordu. Bakıcısı onu benim kucağıma verirken, “Eve gidiyor,” dedi Freddie bana gülümseyerek.

“Ona ben söyledim,” dedi bakıcı annesi. “Ona yeni evine gittiğini söyledim.”

Onu öptü, gözleri yaşlıydı. “Güle güle tatlım, iyi çocuk ol.”

“İyi çocuk,” dedi Freddie neşeyle. “Eve gidiyor.”

Onu Pearson’ların beklediği küçük odaya götürdüm. Oraya geldiğimde, onu yere bıraktım ve kapıyı açtım.

“Mutlu yıllar,” dedim.

Freddie kararsız bir şekilde durdu, biraz sallanarak gözlerini karşısında duran iki insana dikip dikkatle baktı. Onlar da onu büyük bir zevkle seyrettiler.

Bay Pearson bir dizinin üzerine çöktü. “Freddie,” dedi, gel buraya. “Gel de gör beni!”

Freddie bir an dönüp bana baktı. Sonra dönerek yavaş yavaş onlara doğru yürüdü. Onlar da kollarını uzatarak onu kucakladılar. ■

(9. sayfanın devamı)

kaybeden biz oluruz. Bu kızgınlık bizi yalnızca kızdığımız insandan ayırmakla yetinmez, çünkü kızgınlığın öyle bir yıkıcı yapısı vardır ki, tek bir ilişkinin içinde kapalı kalmaz. Olumsuz duygular diğer ilişkilerin üzerine de sıçrar. Diğer taraflarda da duvarlar yükselir ve biz mutsuzluğumuzla yalnız kalırız.

Tek çözüm yıkım aracını getirmek ve o duvarları yıkmaktır – affetmektir!

Karşımıza hangi sevgi engeli çıkarsa çöksün, tanınmış yazar ve konuşmacı Emmett Fox’un sözlerini hatırlamakta yarar vardır, “Yeterince sevginin yenemeyeceği hiçbir zorluk, iyi edemeyeceği hiçbir hastalık yoktur. Yeterince sevginin açamayacağı hiçbir kapı, kuramayacağı hiçbir köprü yoktur. Yeterince sevginin yıkamayacağı hiçbir duvar, bedelini ödeyemeyeceği hiçbir günah yoktur. Sorun ne kadar derine yerleşmiş olursa olsun, dış görünüş ne kadar umutsuz görünürse görünsün, işler ne kadar karışırsa karışsın, hata ne kadar büyük olursa olsun hiç fark etmez. Yeterince sevgi hepsini çözer.”

Sevgi Üzerine

*Sevginin yaşı yoktur. O daima yeniden doğar.
-- Balaise Pascal*

Nerede bir insanoęlu var ise, orada sevgi göstermek için bir fırsat var demektir.

*Sevgi ağlayanla ağlamak, acı çekenle acı çekmek, kırık kalplilerin
ıstırabını hissetmektir.*

İyilik etmek iki kere sevaptır. Alan da kazanır, veren de.

İçinizde sevgi varken yüzünüzden okunmaması imkansızdır.

Vermek sevgimizin termometresidir.

Sevgi ağırlık hissetmez.

Sevgi ve iyilik tohumları eken için her mevsim hasattır.

Sevgi başkalarının mutluluğunu kendininkine tercih eder.

Sevgi her mevsimin meyvesidir ve her elin uzanıp alabileceği uzaklıktadır.

Eğer bir şeyi seversen onun hakkında konuşursun – hem de çok!

Sevgi boş kalpleri arayıp bulan bir akarsudur, doldurabilirsin diye.